

Glee
Het begin

Sophia Lowell

Vertaald door Henriëtte Albregts

Gebaseerd op de succesvolle tv-serie van
Ryan Murphy & Brad Falchuk & Ian Brennan

moon

Tekst © Sophia Lowell

Oorspronkelijke titel *Glee – The beginning*

Copyright © 2010 Twentieth Century Fox Film Corporation.

GLEE TM & © Twentieth Century Fox Film Corporation.

Nederlandse vertaling © 2010 Henriëtte Albregts en Moon Uitgevers.

All rights reserved.

Omslagontwerp © Twentieth Century Fox Film Corporation

& Rob Krikke

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0823 6

NUR 283

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

moon

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 0824 3

Kamer van Rector Figgins, maandagochtend

Rachel Berry stond net lang genoeg stil buiten de kamer van rector Figgins om haar kniekousen recht te trekken en de zij-kanten van haar ribfluwelen minirok glad te strijken. Met haar smetteloze *buttondown* en roze met groene Schotsge-ruite spencer leek het alsof ze wilde uitschreeuwen: *Opgelet! Stuur in aantocht!* Niet dat rector Figgins eraan herinnerd hoefde te worden dat Rachel Berry bijzonder was. McKinley High was niet het soort *high school* waar leerlingen graag willen opvallen. Maar Rachel Berry viel op.

‘Goedemorgen, mevrouw Goodrich.’ Rachel richtte haar 220-volt-glimlach naar het zure gezicht van de secretaresse in het kantoortje voor de kamer van de rector. Mevrouw Goodrich rook altijd naar koekjesdeeg en om redenen die Rachel niet kon doorgronden keek ze haar altijd nors aan. Zo onredelijk, vond Rachel. Ze zou blij moeten zijn om eens wat anders dan een jeugdcrimineel bij de rector naar binnen te zien gaan.

‘Is rector Figgins aanwezig?’

‘Heb je een afspraak, Rachel?’ De kraalogen van mevrouw Goodrich staarden dreigend over de rand van een piepklein multifocaal brilletje naar Rachel.

‘Nee, maar rector Figgins heeft gezegd dat zijn deur altijd voor me openstaat.’ Rachel koerste langs het bureau van mevrouw Goodrich en voelde ergens diep vanbinnen een hunkering naar koekjes opkomen. Terwijl haar platte ballerina’s geen geluid maakten op het versleten fabriekstapijt en door de openstaande deur van de kamer van de rector stapten, kon ze de gedachte niet onderdrukken dat het eigenlijk best wel treurig was dat een rector geen mooie hardhouten vloer kon hebben. Maar Rachel zou zich niet verliezen in het uitzicht-

loze, lege bestaan van rector Figgins. Vandaag niet. Hij mocht dan gestrand zijn in een flutkamer in flut-Lima, Ohio, Rachel Berry daarentegen zou niet voor eeuwig in dit gat blijven. Niet als het aan haar lag.

Het eerste jaar was een beetje een afgang geweest voor Rachel. Ze had gedacht dat het eerste jaar van high school helemaal zou draaien om erkenning krijgen, om mensen helpen inzien dat zij echt ongelooflijk veel talent had. In plaats daarvan, telkens als zij bij geschiedenis haar hand had opgestoken om het – altijd juiste – antwoord te geven, hadden haar klasgenoten honend weggekeken. Telkens als zij bij wiskunde naar voren was gekomen om het – juiste – antwoord op het bord te schrijven, had iemand haar laten struikelen. En telkens als zij zich had willen aanmelden voor een rol – meestal de hoofdrol – in een van de vele toneelstukken van Shakespeare die ze lazen bij de Engelse lessen van meneer Horn, waren ze haar in de rede gevallen. Alleen in Lima werd je voor gek gezet omdat je weg wilde komen uit Lima.

Maar het dieptepunt van haar vernedering in het eerste jaar was de mislukte campagne voor de klassenpresidentverkiezing. Ze had met veel zorg grote kartonnen posters gemaakt waarop ze pro-Amerikaanse rood-wit-blauwe strepen combineerde met gouden sterren, haar signatuur. Die had ze zo goed gemaakt, ze zagen er gewoon bijna professioneel uit. Maar de posters, en de pakkende slogans die ze samen met haar papa's verzonnen had, waren stuk voor stuk op allerlei manieren vernield. Iemand had zelfs een dikke stift gepakt en STEM BERRY – ZE IS EEN STER veranderd in STEM BERRY – ZE IS DUISTER. Na de verkiezing, die de populaire Sebastian Carmichael gewonnen had (geheel volgens ieders verwachting), had Rachel gevraagd om een hertelling van de stemmen. Jessica Davenport, een van de officiële stemmentellers, vertelde Rachel dat geen enkele kandidaat in de geschiedenis van de school ooit zo weinig stemmen had gekregen. Ze zei dat ze de stemmen twee keer geteld hadden omdat ze dachten dat ze een fout gemaakt hadden. Niet dus.

‘Rachel. Goedemorgen.’ Rector Figgins keek vluchtig op van zijn bureau. Het raam achter hem toonde het parkeerterrein van de leerlingen in volle glorie. Leerlingen zaten achter auto’s verscholen en pafden de laatste trekjes van hun sigaretten. Een groepje footballspelers hing dreigend rond een paar eerstejaars. Waarschijnlijk om ze te bedreigen met gevangenschap in de chemische wc’s onder de tribunes van het stadion. ‘Ik heb het vandaag erg druk. Iemand heeft 40 liter blauwe kleurstof in het zwembad gegoten en het voltallige zwemteam is nu blauw.’ Hij zuchtte diep. Als de rector geagiteerd was, werd zijn lichte Indiase accent altijd wat sterker. Als de dochter van twee homo’s kon Rachel het waarderen dat Lima verrassend tolerant was, voor de *Midwest* dan.

‘Mijn excuses voor de onderbreking, rector Figgins, maar het is extreem belangrijk.’ Ze streek elegant neer in een van de stoelen tegenover zijn tafel, probeerde het onbeschaafde scheetgeluid te negeren dat de leren bekleding onder haar maakte en sloeg haar benen keurig over elkaar. Inderdaad, ze was geen eerstejaars meer. Het eerste jaar was niets meer dan een vage, slechte herinnering.

‘Goed, Rachel.’ Hij wreef over de donkere vlekken onder zijn ogen. Hij zag er nooit gelukkig uit, en Rachel vroeg zich ineens af of alles wel goed ging op het thuisfront. ‘Waarom vertel je niet gewoon wat er aan de hand is?’

‘Zoals u weet, rector Figgins, biedt McKinley High School schandalig weinig uitlaatkleppen voor podiumbeesten zoals ikzelf.’ Dit was waar. Zolang zij zich kon herinneren hadden Rachels vaders haar ingeschreven voor elke activiteit die haar leuk leek: tapdansen en ballet en, eventjes, streetdance. Stemtraining, pianolessen, acteerlessen. Cursussen ‘spreken in het openbaar’. Improvisatie. Schoonheidswedstrijden. Als het Rachel maar de gelegenheid gaf om in de spotlights te staan.

Maar zodra ze de high school betreden had, leek het wel alsof er ineens geen enkele mogelijkheid meer was om je op creatief gebied nog een beetje te ontwikkelen. Op high school was het allemaal politiek.

‘Inderdaad.’ Rector Figgins duwde zijn haar naar achteren, waardoor zijn kalende voorhoofd zichtbaar werd. ‘Door de bezuinigingen is dit een heel gevoelig onderwerp. Ik weet niet of ik er iets aan kan doen.’

‘Maar dat kunt u wel, meneer.’ Rachel geloofde dat mensen nee zeggen omdat ze meestal gewoon te lui zijn om een oplossing te vinden.

‘Vertel.’

Rachel had vanmorgen een complete toespraak voorbereid tijdens haar gebruikelijke dertig minuten op de crosstrainer in haar slaapkamer. Haar lichaam was haar tempel, en iedere ochtend stond ze vroeg op voor yoga of een cardiotraining. Deze routine hield haar in balans. ‘Ik besepte dat er een creatieve uitlaatklep is die gewoonweg verwaarloosd wordt – en daar wil ik nieuw leven inblazen. De ochtendberichten.’ Ze verhief sierlijk haar armen alsof ze net een Oscarwinnaar bekend had gemaakt.

‘Maar mevrouw Applethorpe doet altijd...’

‘Dat weet ik, meneer.’ Mevrouw Applethorpe waakte over de absentenlijst en las daarnaast iedere ochtend tijdens het eerste uur de dagelijkse mededelingen voor door de intercom met het enthousiasme van een begrafenisondernemer. ‘Maar ik geloof dat u het best eens iemand anders mag laten proberen. Iemand die de mededelingen echt een beetje kan *spicen*.’ Het was moeilijk voor Rachel om rustig in haar stoel te blijven zitten nu ze voelde dat ze haar doel bijna bereikt had. Dit was toch de ideale manier om zichzelf – en haar fantastisch mooie stem – bekend te maken? Het was zo ongeveer het meest publieke medium van de school en het had best wat weg van een radio-uitzending. En ze had ook nog eens gegarandeerd publiek – niemand kon van zender veranderen! Veel belangrijke *celebrities* waren tenslotte met radio begonnen, zoals Ryan Seacrest van American Idol. Niet dat hij nou evenveel talent heeft als ik, dacht Rachel.

Rector Figgins leunde achterover in zijn stoel. ‘Dat is niet eens zo’n slecht idee. Mevrouw Applethorpe klaagt vaak dat ze last

heeft van duizeligheid als ze achter de microfoon moet staan.’

‘Geweldig!’ riep Rachel. Mevrouw Applethorpe blij, Rachel blij: een win-winsituatie.

Rector Figgins knikte, zijn lippen samenpersend tot een waarschuwend streepje. ‘Alleen... je begint op proef. Twee weken.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Je mag vandaag beginnen, als je op tijd in het absentenkantoor bent.’

Tien minuten later was Rachel de microfoon aan het instellen op de juiste hoogte en haalde ze een harde haarborstel door haar donkere haar. Het maakte niet uit dat niemand haar kon zien; ze wilde gewoon op haar best zijn. De apparatuur in het absentiehok was nogal basic. Ze had niet de beschikking over de spullen waarmee ze graag zou willen werken, maar het was een begin.

‘Je hoeft alleen maar op de rode knop te drukken en dit A4-tje voor te lezen,’ zei mevrouw Applethorpe luidkeels terwijl ze achteruit het absentenkantoor uit liep met een breiwerkje in haar hand.

‘Dank u wel,’ antwoordde Rachel beleefd, opgelucht dat mevrouw Applethorpe niet in het absentiehok bleef. ‘Da da da da da da da daa,’ zong ze zachtjes om haar stembanden op te warmen. Vlinders fladderden wild in haar buik en ze voelde haar bloed vliegensvlug door haar aderen stromen. Iedere vezel van haar lichaam voelde springlevend, alsof ze ontwaakt was na een lange, slome winterslaap. Dit was waar het om draaide in het leven van een performer.

Ze drukte op het rode knopje.

‘Goedemorgen, McKinley High. Dit is Rachel Berry met de dagelijkse mededelingen.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik wil graag beginnen met een originele klassieker uit een musical die iedereen kent en waar we allemaal van houden, *Singing in the rain*.’ Meteen zong ze uit volle borst haar interpretatie van ‘Good Morning’ en terwijl ze zong stelde ze zich voor hoe haar woorden meegevoerd werden door de luidsprekers van elk klaslokaal en hoe alle leerlingen in het gebouw ademloos luisterden naar haar prachtige stem. Ze stelde zich voor dat

ze fluisterden: *Wie is dat? Rachel Berry? Ik had geen idee dat ze zo waanzinnig veel talent had!* Er was geen teken van mevrouw Applethorpe, dus het zag er niet naar uit dat haar show onderbroken zou worden. Ze was vast betoverd door Rachels stem. Of helemaal opgegaan in haar breiwerk. Hoe dan ook, Rachel rook de overwinning.

Na het zingen ging ze snel over tot de mededelingen. ‘En dan nu het nieuws van vandaag. Ik hoop dat jullie allemaal komen naar de muziekvoorstelling van het najaar: ‘Het regent muzieknoten!’ Rachel vroeg zich af of ze zich zou moeten opgeven voor de voorstelling, maar ze was bang dat de school er nog niet klaar voor was om haar in volle glorie op het toneel te zien schitteren.

‘En vanaf vandaag kun je stemmen op je favoriete *homecoming king* en *queen* van het jaar.’ Gaap, dacht ze. Alsof het ooit een verrassing was wie gekozen werden. Het was altijd het mooiste, blondste meisje en de knapste, Ken-lookalike-achtige jongen. ‘De king en queen worden bekendgemaakt en gekroond op het homecomingfeest waarop iedereen zich verheugt en dat volgende week vrijdag wordt gehouden na de homecoming footballwedstrijd.

Ik wil vanochtend eindigen met de uitreiking van de Rachel Berry Gouden Ster van de Week: een zeer speciale prijs die ik elke week uitreik aan iemand die iets bijzonders heeft gedaan om het leven op McKinley High te verbeteren.’ Dit had ze gisteravond bedacht. Het leek haar een goed idee om iets terug te doen voor de school. ‘Deze week wil ik de gouden ster geven aan...’ ze pauzeerde voor het effect, ‘mijzelf, voor het feit dat ik de ochtendmededelingen heb overgenomen en ze weer tot leven heb gebracht.’ Ze was blij dat mevrouw Applethorpe niet meeluisterde. Het was misschien wel wat veel om de eerste gouden ster aan zichzelf uit te reiken, maar ze had de school een goede dienst bewezen. En wat was er mis met jezelf een klein schouderklopje geven als niemand anders dat ooit deed? ‘Ik hoop dat ik jullie ochtend een beetje minder eentonig heb gemaakt. Tot morgen!’

Ze drukte op de *off*-knop en staarde naar de microfoon. Haar vingertoppen tintelden van het succes. Ze had de eerste grote stappen genomen die haar dit jaar zouden omtoveren tot iemand die bekend was en bewonderd werd. Wie weet, misschien werd ze volgend jaar wel tot homecoming queen gekozen. De gedachte gaf haar koude rillingen.

Terwijl ze het absentiehok verliet, gooide Rachel haar rugzak over haar schouders. De gang stond vol met leerlingen die met veel kabaal hun kluisjes openden en met jongens die elkaar zo'n jongensachtige schouderstomp gaven. Ze had maar een paar minuten om naar haar kluisje te gaan voordat de eerste les begon. Ze bloosde van opwinding. Ze voelde zich een nieuwe vrouw.

Maar.. niemand leek haar aan te kijken. Ze staarde naar leerlingen die gewoon langsliepen, blind voor het feit dat zij zojuist een geweldige performance door de luidsprekers had gegeven. Was het mogelijk dat iedereen haar negeerde uit jaloezie voor haar overduidelijke talent? Van die gedachte werd ze weer wat vrolijker.

Ze keek op en zag Sue Sylvester, de lompe coach van de Cheerios. Rachel rechtte haar rug. Niet dat ze Coach Sylvester nou echt kon waarderen, maar ergens bewonderde ze de vrouw voor het feit dat ze er het beste van maakte. Het was ongetwijfeld een grote teleurstelling voor haar geweest om te eindigen als *cheerleading*-coach op een high school, maar Coach Sylvester had het cheerleading-programma van de school omgeturnd tot een van de beste programma's van de staat Ohio en had twaalf jaar achter elkaar de nationale cheerleading-kampioenschappen bereikt. De prijzenkasten aan de muren van de hoofdgangen in de school barstten uit hun voegen met gouden cheerleader-beeldjes.

'Ik hoop dat je er klaar voor bent om uitgekotst te worden door je medeleerlingen na jouw walgelijke vertoon van zelfverheerlijking vanmorgen.' Coach Sylvester haakte haar duimen achter de zakken van haar rode trainingspak.

'Wat?' flapte Rachel uit, maar Coach Sylvester liep alweer

door. ‘Als ik geen reclame voor mijzelf maak, wie doet het dan wel?’ riep Rachel de coach na.

‘Hier heb je een gouden ster,’ hoorde Rachel iemand zeggen terwijl ze zich omdraaide, maar vlak voordat de ijsskoude rode *slushie* in haar gezicht terecht kwam, zag ze alleen een waas van footballspelers. Het gelach van de jongens galmde na terwijl ze wegliepen.

Diep ademhalen. Geslusht worden was niets nieuws. Die footballjongens moesten toch echt eens wat creatiever worden. Ze was het jaar ervoor minstens tien keer geslusht; daarom had ze altijd een schone set kleren in haar kluisje klaarliggen. Leuk geprobeerd jongens, maar dit jaar moet je wel wat meer je best doen om Rachel Berry te raken.

Ze hadden in elk geval naar haar uitzending geluisterd.

Het leven hier gaat veranderen, dacht ze toen ze op haar kluisje afliep, de blikken van andere leerlingen negerend terwijl het rode ijswater haar nek in droop. Het zouden twee belangrijke weken worden op McKinley High, en zij zou in het middelpunt staan.

Nadat ze een schone trui aan had getrokken.